

RAP-SODIJA

(igra v rap-slogu za 3 igrapce

v 13 slikah)

Osebe:

FANT (po vrsti v naslednjih vlogah: ANGEL, NAJSTNIK, STOL, FANT, ČEVLJAR, STARKA, DIJAK, MORNAR, MATURANT, SILVESTER, GLAS ZBORA, BREZPOSELNI

STAREC (po vrsti v naslednjih vlogah: BOG, KUPEC, KRITIK, ŽABA, SAMSON, SIN, VSEVED, URADNICA, BERAČ, ATA (nema vloga) in GLAS ZBORA

ŽENSKA (po vrsti v naslednjih vlogah: PESNICA, ŠTORKLJA, PRIPOVEDOVALKA, MONIKA, HIŠNICA, MANUELA, NAJSTNICA, DEMETRA, VALENTINA, GLAS ZBORA, MAMA (nema vloga), TV NAPOVEDOVALKA in GLAS ZBORA

Prolog: Dialog ANGEL – BOG

BOG (*sam zase, mrmra v brado*):

Vedno najbolj me živcira,
če čas človek ignorira
in če z večnostjo tekmuje
ŽENSKA. Kar je sploh še huje.
Roke dal sem od primera,
angela naj spravlja iz tira!

(*zaploska*)

ANGEL (*takoj prifrfo*):

Si me klical, dragi Bog?
Bi rad šel se dialog?

BOG (*strogo*):

Kdo je, ki se času upira?

ANGEL (*nemirno zamahne s perutnicami*):

Živa ženska, Daj-no-Mira.
V Mariboru paradira.

BOG: V čem, povej, je nje skrivnost?
Naj takoj se dešifrira!

ANGEL (*zdrdra*):

Kot tam TV propagira,
nje skrivnost je pač – mladost.

BOG (*jezno*): Mar je moja vodo pila
iz zasebnega izvira?!

To se ji ne pardonira,
pa naj gor al' dol je mila.

ANGEL (*ga previdno popravi*):

Ne, ne Mila, ampak Mira.
Ne, ne vode, ampak – žganje!

BOG: O, ti-boga! Kakšno sranje!
Boga-ti! Oholo stanje!

ANGEL: Naj te angel korigira.
Ne o-holo! Alko-holo!

(pobrska po zapiskih)

Ta zemljanka, Dajnomira,
v pelcu vsa, zavita v krzno,
sodček vzela je predrzno
s skrivne podeželske shrambe;

(doda) ki pa nudil ni obrambe.

BOG *(zavzdihne)*:

Ko bi vzela vsaj od pira,
ki vrat v večnost ne odpira,
dá te v vice, v zbirni kamp!

ANGEL *(komentira bolj sam zase)*:

Ti napihne velik vamp!

BOG: Pretentala nas je, grozno!

ANGEL: Zdaj pač je, kar je. Prepozno!

BOG *(sprijaznjeno)*:

Itak se preveč sekiram.

Mirina biografija

dalje se kako razvija?

ANGEL (*bere iz zapiskov, precej frfotavo, vidi se, da vmes kaj tudi preskoči*):

No, sledila je poroka,
služba, dom, mož, dva otroka ...
Sprejmi komentar še moj:
to pokore je dovolj!
Njena služba je sodišče ...

BOG: To je kraj, kjer sod se išče,
kar gotovo ni slučajno.
Daj, razišči soda tajno!

ANGEL (*z nosom v zapiskih*):

Daje delat tudi trajno ...
Redno kuha in pospravlja
cele dni kot pridna mravlja.
Dolgo je edini šport ...

BOG (*radovedno*): No?

ANGEL (*požre slino, nadaljuje*): ... peka bil potic in tort.

BOG: Kakšnih pa?

ANGEL: Vseh možnih sort!

BOG: Boga-ti! Spet alko-holo!

ANGEL: Alko? Ne! Holeste-rolo!

BOG: V buči že pošteno rola
se od babjega mi spola.

ANGEL: Veš, Bog, Mira prav zares
prakticirala je ples.
Sam se vdajam tudi sumu,
da je tajna v nje kostumu.

BOG: Brž izdaj mi to skrivnost!
Kak kost-um je bil? Kot kost?

ANGEL: Dala je na noge jopo
in skakála kot v galopu,

vedro, energije polno,
vedno v smehu, dobrovoljno,
trend utirala hip-hopu ...

(pokaže z gibi v kratkem plesnem nastopu)

Dobra glasbena izbira!

BOG: Česa že? Holest-rola?

ANGEL: Ne, popravek: rokenrola.

BOG: Naj se vse analizira,
vsak detajlček kontrolira
iz najmanjšega se vira!
Če še kdo se infiltrira
tak' uspešno in tak' srečno
k pipi za življenje večno,
ne bi imel več hipa mira!

ANGEL: Dovoliš, da komentiram?
Ključ za evergrin mladost:

(začne naštevati)

um, ki trajno fantazira ...

BOG (*vskoči*): Ja, ja, kostni um, kostum ...

ANGEL (*se ne da motiti*):

... kri, ki živo cirkulira,
zmes odštekanost-modrost ...
Če še zdravje funkcionira ...

BOG: Zdaj zavist me že razžira:
 česar nimam sam, ima Mira.
 Ona ima, jaz pa brez hiram ...

ANGEL (*osuplo*): Zdravja?

BOG: Brez kostuma,
 brez krvi, brez fantaz-uma ...
 'Mam sploh kaj, kar ona nima?
 Brž povej, me res zanima!

ANGEL: Brado?

BOG: Prav imaš, čeprav

stran bi dal jo, če bi znal.

ANGEL (*uslužno vskoči*):

Spodaj TV propagira,
da se brada – porazira.

BOG (*odmahne z roko, odločno ukaže*):

Vzemi brž nebeško luč
al' magari baterijo,
pojdi mi iskat ta ključ
v Mirino biografijo!

ANGEL: Ključ?

BOG: Za evergrin mladost,

ki odklene mi skrivnost.

Tam ni namreč nič naključno,

vsako leto je poučno.

Lepa leta in nešteta,

(*z vzdihom*) pa še več se jih obeta!

ANGEL: Že hitim. In sporočilo?

BOG: Da nebo bo naklonilo
dobrih ji darov obilo:
prvič, slavnostno kosilo ...

ANGEL (*vskoči*):
... z alko- in holeste-rola ...

BOG: Drugič, smešno hlačno krilo ...

ANGEL: ... s popi, hopi, rokenroli ...

BOG: Tret-tič, mega mnoga ... (*išče pravo besedo*)

ANGEL (*uslužno vskoči*): ... leta!

BOG (*si muhasto premisli*):
Pusti njo! Prastara teta.
Je kdo mlad, ki hec obeta?

(ANGEL pokaže nekam navzdol na zemljo; medtem ko snop luči »išče« osebo, se sam pretvori vanjo z minimalno kostumsko spremembo: npr. odvrže perutnice, si zasuka kapo s šiltom in se v zavetju teme preigra na nakazano mesto, kjer ga »odkrije« luč; zdaj je postal NAJSTNIK.)

1. slika: Nebodimetreba

NAJSTNIK:

Pa kaj me res morajo

kar naprej žreti,

me opominjati,

name se dreti?!

Venomer roke viti

(od črnega obupa),

venomer žugati, venomer vpiti.

Za mojo malenkost – pa toliko hrupa!

Komaj se dobro obrnem,

tu so novice iz kronike črne:

da sem zanetil naš slamnati koš,

zasvinjal stanovanje,

nisem pospravil svoje omare,

plesnivih že štumfov tri pare

pozabil dat' v pranje

in nisem zalil ubogih maminih rož.

Da rože so crknjene, hin,
jaz pa slab (oh in sploh) sin!
Še tele vesti bom navedel,
ki sem v cajtengu JAZ jih izvedel:

da se brez glave okoli sprehajam
(svetovna senzacija!),
da mi je mar le moje cvileče kitare
(glasbena improvizacija!),
da odtujen sem, odsoten, da meglo prodajam
(mednarodno gospodarstvo)
in da, kar primem, polomim, potarem
(kriminal, jasno).

Pa kaj me res morajo kar naprej žret'?
Naj dajo me raje, nebodimetreba, na splet!

(NAJSTNIK *se z nemo igro pretvori v STOL iz 2. slike.*)

2. slika: Slovesna lesna

PESNICA (*pride na oder kot na oder in se obrne k publiki kot publiki*):

Nekoč živel je stol
in stal bleščeče nov
v izložbi trgovine
(za premičnine),
ponosen na svoj stil,
na noge iz kovine,
na žametne blazine,
na plemiški naslov.

Zaljubil se je stol
v stasito gospodično,
v ovalno mizo mično,
in dolge dni samo
motril jo nepremično.

Ah, in tudi ona,
sred finega salona
navidez stran zazrta,

brezhibnega bontona,
je kukala spod prta,
v furnirja lesk strnila,
kar v lesu je čutila.

Bil stol je poštenjaka star,
(ne v slogu, po naturi),
pa mizi je ponudil čar
življenja v garnituri:

STOL:

»Ah, tiha gospodična,
čeprav sva si različna,
vsak drugega sva stila,
bi, čutim, skup sodila!«

PESNICA:

In ona je pristala,
na tihem pa je vedela,
na tihem pa se bala,
nekje na dnu predala,
da ljubav ta bodoča

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

je komajda mogoča!

Nekdo, ki šel je mimo,

začutil je njun žar.

KUPEC:

»Poglej, kako lep par,«

PESNICA:

... zares ga je ganilo,

(kaj mar bilo mu stilov!),

izvlekel je denar

in stopil v trgovino.

In združil je za večno

ta stol in tole mizo,

da zdaj živita srečno –

na milimeter blizu!

Njun seks je vroč kot sam hudir,

da skuhal bi lahko krompir,

da včasih vname njen furnir

in da zardeva še voajer – bel okenski okvir.

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

Da zraven psiha težko diha
in vrata si žele prepiha
in zofa hoče filozofa,
da jo mal' sfilomasira,
ker se več ne kontrolira,
ker se od čudnega nemira
treseta ji rdeča cofa
in vzmetenje ji vibrira
in ker sicer bo oh in ... katastrofa.

In postl'a z baldahinom
vzporeja njun seks s kinom
in si vrti "V vrtincu"
in sanja o "V vrtincu"
in temnem Tepih-princu.

Še kuhna na obroke
prek nape srka stoke ...
In televizor plazma
je en herz do orgazma ...

KUPEC (*ki se je za hip vrnil v svojo prvotno vlogo BOGA*):

Stop! –

Preden tole rata porno

in bi b'lo za koga sporno,

se vrnimo v emocije

pohištvene promocije!

PESNICA (*se malo nejevoljno prilagodi, nadaljuje v skladu z "božjimi" napotki*):

Klima, frižider in bar ...

celoten hišni inventar,

vsi gledajo zavistno

ta stol in tole mizo,

ki ljubita se pristno –

na milimeter blizu.

Le eno pri zadevi manjka:

lastnik z umetniško bi vnemo

rad prenovil opremo.

In zdaj kar čaka, ... čaka, ... čaka ...

Na njuno deco, vnučke,

na ljubke lesne štručke –

na štokerle in pručke.

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

Žal čakal bo zaman. Brez upa.
Ker huda doza strupa
v njenem lesu
(proti črvom in mrčesu,
in zoper bakterije),
vbrizgana podlesno kot injekcija,
in polno antikorozijske materije,
poslane v njegove nožne arterije,
skupaj sta kot – trajna kontracepcija.
Še citat iz recenzije:

KRITIK (*ki je v bistvu mešanica svojih dveh prejšnjih vlog, KUPCA in BOGA*):

“Gre za ekspresiven eksampl reistične poezije,
kjer se suverena paradigna subverzivno preljuje
od meseno-pornografske tematike
do leseno-demografske problematike
in v alter-konceptu sugestivno zasije.
Pesnica je mlada, ampak obeta.

Podpis: Priznana Avtoriteta.”

(*Nema igra: napihnnjeni KRITIK se pretvori v ŽABO iz naslednje slike.*)

3. slika: Žgodba o žabi

FANT: Je nekoč živela žaba,
žmahtno mastna, žlehtno močna,
pri regljanju vsa baročna,
po značaju pa ošaba.

V krožku so občudovali
njen globoki, glasni bas
in oglasto obli stas,
»Žaba in še pol,« žužnjali.

ZBOR (*mrmraje*): Žaba in še pol, žaba in še pol, žaba in še pol ...

FANT: Hvala žabo je prevzela,
žicne žabe z raznih mlak,
da bi (ž)ambiciozni nauk
jim ažurno razodeča.

ŽABA: Jaž pokažala bom svetu,
kaj je žmožen žabji rod!

Ne žebrati v luži spod,
(ž)ampak žaslovet' – v peketu.

FANT: To so žabe žabolščale,
vse v odziv je obnemelo,
žganc pogoltnile debelo,
»Kaj je to – peket?« žvegljale.

ZBOR (mrmraje) : Kaj je to – peket? Kaj je to – peket? ...

FANT: Žaba poželjivo vzdihne.

ŽABA: Žvok, ki slišiš ga, topot,
ko živ konj nažiga pot,

FANT: ... se od važnosti napihne.

ŽABA: Jaž bom žbrani žlahti v slavo,
v neižmerno (ž)umsko čast,
ižnad vas, ponižna plast,

FANT: ... domišljavo dvigne glavo.

ŽABA: Ker želim si peketati,
ne regljati dan in noč,
žvenketati na vso moč,
ždaj brž dam se podkovati!

FANT: »Ziher te bo to bolelo,
ker si brez kopit, poglej!
Smiliš se mi že vnaprej,«
še kovača je skrbelo.

Nje ne užugajo naponi
ne kovačeve besede,
da ji v podkvah trda prede.

ŽABA: Ne govori, (ž)ampak stori!

FANT: In kovač se loti posla,
vzame podkvi, čisto mali,
ki požabljeni ostali
še od živčnega sta osla.

Žabo kraka sta bolela,
a je stisnila čeljust,
da ji žmrc ni štrcnil 'z ust,
saj za slavo je trpela!

Ko bila je podkovana
in napravi par korakov
s podkvama na koncih krakov,
družba vsa zaploska zbrana.

ZBOR (*silovit aplavz*)

ŽABA: (Ž)ideal, žlat vžor posnemam,
vžklikanje, oboževanje
in aplavž občinstva žanjem,
iž možgan ešprí ožemam.

Žvonko moje žvenketanje
ražglasite že za šport,
žmažek vsak – žemljé rekord!
Žvežda žab! Ekstaža, sanje!

FANT: Polna ognja, žegna, žara
žaba žubori sred' žura,
bivši žanr žab raztura,
z žrebčevskim žirijo očara.

ŽABA (*se zgrbi v nenadni bolečini*): Žoooooj!

Koža žge, nož žre kolena,
žolč se v žile mi ražliva,
pravžaprav ža las sem živa ...,
(ž)ampak to je slave cena!

Ženijalno sem žažgala,
džambo džez, džus, džojnt dosežek,
žmahtnih viž ženit, presežek,
ni da bi obžalovala:
ž' n' reg-reg ... ženin je rjav regrattttt njen!

FANT: Se zabavajo (pardon – žabavajo) do zore!
Ko se štoklji hoče hrane,
kljun zapiči med žabljane.
Naj se reši, kdor se more!

(Medtem poteka na odru nema igra: lov ŠTORKLJE na ŽABO.)

FANT: Žabe vse, velike, male,
vzele so zalet in krake
v smer azilne bližnje mlake
na strateški beg pognale.

Kaj pa žabja konjenica?
Ne stra- , le težke podkve njenih nog
so zavora za odskok,
zlahka zgrabi jo krvnica.

Briga njo za zvezdo slavno!
'Zbirčno podkvic brž se loti,
da ne bodo ji napoti,
ko zaužila jed bo glavno.

Štorklja kalorij ne šteje.

ŠTORKLJA: Žrem brez žlice ž'vad rejeno,
po reg-ceptu narejeno.
Žvečim žvarovne te ŽŽŽŽ-eje!

FANT: Bolje je, nas vzgaja basen,

biti živ kot slaven, krasen.

Ne pomaga podkvic raba,

da boš konj, če si pač – žaba!

Da ni žmote, v koga merim,

imidžžžžž, folk, ž oči preveri!

(pokaže na zeleno obeko ŽABE, ki visi iz kljuna ŠTORKLJE)

S to pižama-barvo baba

kaže, kdo je v zgodbi žaba.

4. slika: Samson in čevljar

PRIPOVEDOVALKA (*ki se je prelevila iz ŠTORKLJE v prejšnji sliki*):

Je nekoč živel čevljar,
ni bilo mu dela mar,
raje vabil je lagati,
kot bi tolkel po podplatih.

Pot zanese ga prot' koči,
kjer si Samson ude sonči.
Bil je pravi velikan,
v trup orjak in še močan!

Vsak se ga bojí, vsak živ.
Kaj bi večji bil izziv?!

ČEVLJAR: Se pomeriva midvá,
kdo silnejšo moč ima?

SAMSON: Pridi, če te strah me ni,
greva kamne mlet – s pestmi!

PRIPOVEDOVALKA:

Samson vseka, da je skalo
kar na dvoje koj preklalo.
Oba kosa stisne s silo,
da granit je v prah zdrobilo!

A čevljar skrivaj iz rute
je potegnil kepo skute.
Ko udari zdaj po nji,
brizgne sok na vse strani.

Samson se zelo začudi,
sklene, da se bolj potrudi.

SAMSON: Jutri pa tekmujeva še,
kdo bo kamen vrgel dlje!

PRIPOVEDOVALKA:

Ko orjak zabriše skalo,
bi čevljarčka skor' pobralo:
z nadlahtjo – kot z oblo šunko –
prek' sto čevljev z enim sunkom!

Tekmec vzame na skrivaj
vrabca in ga pošlje v dalj:
»kamen« stran je odletel,
spet orjak je izvisel!

SAMSON: Jutri bova tekmovala –
češnje bova skup' zobala!

PRIPOVEDOVALKA:

Samson je upognil vejo,
češnje žre, ki tam se pnejo.
A čevljar sedi vrh veje,
golta sadeže brez meje.

Zdaj orjak povzpne se više,
sun'k čevljarja v zrak zabriše.
Pa telebne tja za plot,
starki pred nogé na pot.

STARKA: No, od kod?

ČEVLJAR: Direkt 'z nebes!

Delam za Nebes-Ekspres!

STARKA: Če deluje ta eeee-pošta –
mojega si srečal Jošta?
Se mu toži kaj po meni,
joškasto premožni ženi?

ČEVLJAR: Po jedeh mi je ...(*se naglo popravi*) mu je dolgčas,
rad bi mošta in klobas!
Veš, meso je rajska košta,
mošt – raj(c)dizlak za Jošta.

PRIPOVEDOVALKA:

Kar uho je starke čulo,
vse pripravila je v culo.

STARKA: Te jedi v nebesa spravi,
Jošta mi lepo pozdravi!

PRIPOVEDOVALKA:

Vse obljubil je čevljar,
culo vzel in še denar.

Zapusti hip prej njen krov,
preden pride sin domov.

Slednji se je razjezil.

SIN: Jaz goljufa bom razkril! –
Da ga le v roké dobim!

PRIPOVEDOVALKA:

In odjezdil je za njim.

(peketanje kopit)

Glej, čevljarju trda prede,
on pa se na tla usede.
Pred, za njim le prazna cesta,
časa ni se skrit' ne mesta.
Snel čevljar klobuk je z glave
pa ga tiščal dol do trave.

SIN: Kaj, prijatelj, tu imate?

ČEVLJAR: Ptiča pazim barve zlate.

Ga razkrit' ne smem pred koncem,

ko zvečer zaide sonce.

SIN: Je tod mimo šel kak tat?
Ste ga videli bežat'?

ČEVLJAR: Ja, ni dolgo od tegá.

SIN: Brž opišite mi ga!

ČEVLJAR: Bil je čisto tak ... kot drugi.
Jaz vam ga ulovim.

PRIPOVEDOVALKA: ... ponudi
mu tedaj čevljarček zviti.

ČEVLJAR: Dajte ptiča mi paziti
in – posodite mi konja!

SIN: Vse, da bo uspešna gonja!

(ČEVLJAR *zajaha konja in odjezdi.*)

PRIPOVEDOVALKA:

Je čevljar odpeketal,
sin klobuk je varoval.
Čaka uro, dve ... in tri ...,
a nazaj čevljarja ni.

Segel pod klobuk je k ptiču,
zgrabil pa po – praznem niču.

(SIN zakriči od razočaranja in besa.)

PRIPOVEDOVALKA:

In spoznal, da prav čevljar
bil iskani je slepar.

SIN (privoščljivo, škodoželjno):

Dobro, da gre v druge kraje,
Drugi folk naj tam dol daje!

STARKA: Sla si dohitél, moj sin,
ki sem dala mu mesnin?

SIN: Sem, še konja sem mu dal,
da bo prej pripotoval.

PRIPOVEDOVALKA:

Epilog pešpotnih nog:

Šuštar je odšel na tuje –
a nam zvitih ne zmanjkuje.
Kdor je zvít, je zmeraj sit,
fizično-finančno fit.

Naše je čevljarstvo v rit'.
Samson 'ma, če štima mit,
firmo s kufri, Samsonit,
mi poln kufer vseh elit.

Kje sodobna je poanta?
Ne za mistra, ministranta
al' ministra – varianta –,
za čevljarja dajte fanta!

5. slika: Poletje z Moniko

DIJAK (*ki se je prelevil iz ČEVLJARJA v prejšnji sliki*):

Sem Vid.

Hodim v Šentvid,

na srednjo šolo za elektroniko.

Tam srečal Moniko,

najbolj kul bejbo v Evropi:

1000-watne oči,

v nosu rinka,

lasje v stoterih čip-čopih ...

Vse poletje bil z Moniko.

Hodil vzdolž reke,

poslušal harmoniko –

pes je bil lep,

harmonikar slep –

v pasaži Evrope.

Podiral zapreke,

skrbel za odklope,

se gulil izreke

(ne svojih, iz literature)

in pesmi ji hropel
dolge minute in kratke vse ure.

Globok uvid:

Ljubezen JE, ni le mit.

Ljubezen je dinamit.

Jesen.

Dan meglen.

V striptizu

drevje odrglo je cote.

Smrad po antifrizu.

Utihne harmonika.

Kje so zdaj pes

in zamrznjene note?

Monika

se zave svoje zmote.

MONIKA:

»Sori, preveč sva si blizu.«

VID:

Pa kaj, jaz bi z njo

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

hodil do stote.

Požiral z očmi,

opit od lepote,

vsevprek fotkal z njo spote

Pel pesmi najlepše, najtišje

za njeno ohišje.

Božal milino

in iskal ostrino.

Dokler bi bil živ,

bi ljubil njen objektiv.

Globok uvid:

ljubezen je šit.

Priplazi se zima.

In nova pošiljka.

Model, ki ga nimam.

In jasnejša slika!

Potiho,

brez vika in krika,

le z vzdihom,

Moniko

zamenjam z Veroniko.

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

Je nuja bila že velika!

Spet srečno zadiham.

Sploh pa ima boljš' elektroniko.

Globok uvid:

ljubezen je popravni izpit.

6. slika: Joške

HIŠNICA (*pride na prizorišče z vedrom in metlo, a oboje namarno vrže na tla*):

Kakšen škandal, soseda! Vse vam povem, seveda, seveda!

Ne boste verjeli, da so med nami takšne nastavljaške prasice! In se nam vsem še mirno smejejo v lice. Na primer, tista Mirandolina, ki piše v Rumene novice. Ja, tista iz našega bloka, iz petega štoka. V Rumenih – mislim te, ta zadnje, kupci so planili nadnje, zdaj se sploh več ne dobijo – se podpisuje z Myra – kot reka Mura, kjer U rep pod vodo fura, štekate to afnarijo?

Uf, me ta mrha nervira! Ta ... Myra! Ja, saj včasih se skrajša pa v Dolly – ha, takrat, ko se pusti DOL dajat! S komer koli!

A veste, da si je privoščila nove joške!? Kao *novinarska raziskava*. Pa koga ona to zafrkava?! Saj se ve, da gre vse na naše, davkoplačevalske stroške! Sama si jih že ni plačala. Je pač nategnila redakcijo. Samo da bi vžgala! Se iz grde race povprečne face povzpela v abstrakcijo. No, dobro, v atrakcijo. A ona se bo lišpala na moj račun, soseda?! Sicer pa kljub iks-el balkonom še vedno zanikrno zgleda. Ne vem, kaj k njej sploh vleče te moške? A joške? Pa ko so njene še tako neekološke! Iz gume, stereopora, iz pene ... se vam sploh svita, kakšne so teh reči cene?! Kako astrološke!

Kaj, a da je stereopor po pomoti zašel v moj izbor? Da je morda stiropor? Ne, ne, imam za tujke talent, stoprocent, kajti pozor, joški sta dve! Torej je stereo. Kar še moj mali mulc ve! Sicer pa je delno res – ne iz stereopora, ampak iz stereotipa – potem jih lahko dec bolj z žmahtom potipa. Draga soseda, k. naj ga gleda!

Ma, kaki operacija! Te se je bala. Pač koza. Saj veste, je le potrebna narkoza. Sem v Rumenih natančno prebrala: umetniška inštalacija! Je šla Mirandolina do kiparja, ene zgube, ki zmazke ustvarja, ki niso ne miš in ne tič. Ziher pa je bil zanjo važen njegov betič – pa ne obrekujem čist' nič, odveč očitek! Saj si predstavljamo, kaj sta počela, če ji je na golo kožo delal odlitek. Takšne se hodijo kurbat v ateljeje – to gre čez vse meje! –, mi pa plačujemo za njihov užitek! Mi, delovni folk! Medtem ko naj si jaz kar sama plačam svoj umetni, pardon, glede na ceno je bolje reči

umetniški kolk! Razvrat na kvadrat! Se ve, kaj je zadaj. Dajati se dol pa je že itak njena navada. Jaz pravim: brodet v naš blok ne spada.

Se meni že kar upira, kako ta kozla – to je, veste, med kuzlo in kozo, pri tem je treba imet' pravo dozo -, kako z vsemi ljudmi depilira. A *manipulira*? Ha, ha, prej *miranipulira*. Ste videli zadnjo izdajo? Mogoče jo kje še imajo. Čeprav je škoda dat' štir' jure za umetnostno mast te suhe kure. Ko pa imamo itak vsaka svoj špeh, iz nature. *Nove obline naše Mirandoline* – tak masten napis. Zraven pa njen pocukrani fris. Ki se reži od ušesa do ušesa. In še podnapis: *Mojstrica časopisnega peresa pri ek-sperma-mentu lastnega telesa*. Pa kaj me prekinjate skoz, kaj vam gre v nos? Da ni morda *eksperiment* pisalo? Ma ne, za spermo gre, saj nisem nerazgledano budalo! In zraven je bil še delovni naziv izziva: *Kako se okolica na moje nove okrogline odziva*.

Katera okolica?! A mogoče naša? Pa ne naš blok, jok, brate, jok! Ker mene ni nihče nič vprašal.

Če bi, bi jim rekla direkt v fris, naj si nekam vtaknejo tisti svoj fu-, no, fuuuu časopis. In pustijo pri miru osebe poštene, ki se jim studi prelistat nagnusne Rumene. Saj vam lahko v dokaz, da ne lažem, svoj lastni izvod pokažem. Nagravžen! Ker kako se razgalja, kanalja! Da bi ja vsak, še najbolj slep in neumen, zijal v njen umetni volumen.

Zasluž' si prezir. A vid'te? Kar pogledjte papir! Barvne fotke te kokoške, ki brezsravno kaže iks-el koške. Dojke v velikosti dvojke? Pha – to ni nekaj, da se z njimi maha, da se baha! Ni za dedcev fantazijo, niti za nas bab fovšijo. Si je rekla: naj bo petka, ki je najbolj redka! Dva napihnjena balona. Goljufiva! Ne iz tkiva! Iz rakotvornega silikona! Naj ji počita, madona! In naj pore tvorijo tvore! Pod- in nadkožne! V mini zadoščenje za nas, pobožne! Pa ni v meni niti kančka škodoželjnosti in zavisti. Vsi moji nagibi so globoko moralni in globinsko čisti.

In kako naklada o joškarskem plusu! Kar že samo vse pove o njenem okusu. Ne, o ne-okusu! *Vsi mi buljijo v obline, prednost mi odstopajo, cedijo sline ...* Neki knjižničar je bil totalna nor, ob njenih joških je izgubil ves nadzor. Padel vznak je filmski dramaturg, rdeč kot rak je bil še plastični kirurg, sicer mojster tega posla!

Oba – pa ne edina – sta izpadla prava osla. Poštarja pa je not povabila – in ga ni bilo ven do kosila. Da bi pismo ji vročil? O, pa ja! Da jo je notri naskočil. Ga dobro namočil. Jaz, hišnica, znam boljš' od te kao novinarke prit' do novice. Da bi se dogrebla do čiste resnice, sem cel cajt glancala stopnice.

A naj v bloku še naprej trpimo to sramoto? Mrho, ki nam pred nosom miga s pohoto! Kuje v članke svoje ljubavne sestanke. In to čujte! Zdaj ni nič več Myra, ni več Dolly, zdaj Mirandolina se za Randy razglaša naokoli. Ker se je s petimi zmen'la za randi. No, pa četudi ne hkrati, jo je vseen' treba iz bloka izgnati! Pet tipov – pa to je že za eno športno ekipo! Sunce žarko, takšno za košarko!

No, kaj si zasluži baba, ki se vede kot vaba? Ki se obnaša, kot da nas druge prekaša! Ki svoje okrogline naprej rine, vse druge, naše – nič slabše, pa s tem tišči v senco? Se gre nelojalno konkurenco? Zasluži si urgenco! Jaz bi jo kar z omelom, da bi se je le kaj prijelo. Bi ji že zbila kurbarijo iz betice, mogoče bi ji dale mal' nove modrosti šljive, modríce ... Po koži in kósti!

Kdo jo šljivi, nabutat kuro domišljavo, ki se v cajteng daje za minutno slavo! In ne ve, kaj je bonton ...

Le moment, soseda, in pardon!

Dedec kliče me na mobi.

Ti si ... Od kod, praviš, da se javljaš? Mislila sem, da si v sobi ... Da pospravljaš ... Kaaaj ... boš pozen? ... Daleč si ... Promet je grozen ... Rabiš daljšo proceduro ... Naj ne gledam ti na uro ... Ej, moj stari, men' ne serji ... Kdaj namalaš se k večerji? ... Aaaa ... Želja *zanimive* stranke ... Kakšna je? – Kaaaaaj? Joške velikanke ...

VSEVED:

Soseda je videla sosedo, kako se je izstrelila v blok kot torpedo.

Kasneje. *Edina primerjalna prednost XXL jošk, edina bistvena korist, je tečnih bab zavist.* Mirandolina je hlastno pisala. Popravila si je velika sončna očala, ki so zavzemala vso zgornjo polovico obraza. Spodnjo ji je zakrivala gaza.

Še zadnji pogled na odloženi obilni odlitek, ki bo zdaj kot nov odromal na večni počitek. In komaj zaznaven samoočitek.

7. slika: Manuela

MORNAR:

Gospod inšpektor, težki očitki! Ime je imela tetovirano kar na ritki.

Koža bela kot pergament. V ležečih črkah črn pigment. Španski temperament.

Kje sem prvič videl Manuelo? Hočete zgodbo celo?

Bilo je na avtocesti za Ankaran. Na vroč poletni dan.

Zaplula mi je v vidno polje: slika na mrežnici – in bil sem omrežen, suženj njene volje.

Privezan na njeni vrvi. Odtlej jo imam v krvi.

Kakšna lupina: milina! Ustvarjena za stalno predano nego. In da ti dvigne ego!

Ko je zdrsnila mimo, je čas obstal. In jaz vztrepetal. Pripravljen na greh.

Poskočil sem, kot bi bil na vzmeteh.

Nekoč te pridem iskat! Poglej me: zdrav sem, v dobri formi, mlad. Če, bejba, imaš okus ...

Hip – in že je ni bilo več, izginila v smeri morje. Žal ni jih dohajal, naš bus.

Kam spada, komu pripada? – obstojim kot kip, izostrim na tablico zadnji hip.

Aha, črni A. V avtu še priletni zakonski par. In pubertetnik, direktno iz diska.

Nasvidenje, moja lepotica! Čeprav si avstrijska!

Štekate, gospod inšpektor, kje je vir vaših brig?! Zunaj kurza, 'mate kak čik?

O, hvala. Saj bova zunaj prižgala.

O njej sem sanjal ponoči, ko sem spal, a tudi podnevi, ko nisem.

V mislih sem ji napisal na stotine pisem.

Moja si, sem se stiskal ob njeno lepo lice! Pusti tiste Avstrijce!

Kot molitev, kot urok. Očitno mi je šlo dobro od rok.

Ves beden sem že kak teden čemel v bonaci, ko se ti še pošteno počivat' ne ljubi!

Brez dela kot rezervni čoln na palubi.

Malo sem navigiral gor in dol, zavil tudi na pomol, do marine. Ubit od vročine.

Plaval sem na globoko morje pod plitvim nebom, tja, kjer je daleč celo galebom.

Se zleknil vznak kot mrtvak. Si naslikal njen polni stas, moj rešilni pas!

Polt, v vodi še lepšo kot na suhem, belo krilo, ki se v vetru napihuje.

Nenadoma je želja čudežno oživela. Kot feniks iz pepela. Manuela!

Prividi so neslišni, moj pa je pljuskal. Huda muska!

MANUELA: »Iščem te,«

MORNAR: ... je rekla strastno čofotajoč. Bi se ji vi, inšpektor, uprli, bi našli to moč?

Jaz: »Kaj pa tvoji Avstrijci?« Ker – ne bom se silil, če bi ji pasal kot bicikel na ribo.

MANUELA: »Kakšni strici?«

MORNAR: ... je imela rahlo naglušnostno hibo.

MANUELA: »Sama sem in prosta,«

MORNAR: ... se je zaslišalo s komandnega mosta.

Dolg konec sidrne vrvi ji je visel s popolnega boka:

kvaril je vtis kot koš za smeti na sredi deviškega otoka.

Zgrabil sem za vrv in se potegnil gor. Od veselja ves nor.

Viharno zavzel krov. Vau, kakšen ulov! Neptun se me usmili! A nežno, kot gre lepi vili!

Naj vidi v meni kavalirja, viteza, mornarja, mača ... Naj vidi, kdo se ji splača!

Potem so me premagale skomine.

Poljubil sem jo – na čvrsto krmilo in na sijoče šipe kapitanske kabine.

MANUELA: »Moj si, moj,«

MORNAR: ... mi je pluskajoč obljubljala čarobno noč.

MANUELA: »Vedno in povsod.«

MORNAR: Ne zavijajte z očmi, gospod! Niste rekli, naj v prid vaši karieri vse povem o tej – aferi?

Najprej sem raziskal celo Manuelo. Saj mi je pustila, polna gostoljubja.

Od las do pet, se pravi, od jader do podpalubja,

sem, zadet od lepote, prečerkiral vse njene najtajnejše kote. In jih sproti poljubljal.

Prazen krov. Gospod inšpektor, ladja duhov!

Na vrvi so bile kopalke, še ne čisto suhe. V velikosti rjuhe. Ali plahte.

Last šefa te dunajske žlahte.

Na tiví se je vrtela grozljivka z morskimi psi – fuj, meso in kri!

Na pultu je stal vrč s čajem – ledenim kot slap Savice –,

tu so ga pustile gospejine delovne ročice.

A je potem skupaj z zvestim srcem odfrčala, ali kaj? In pustila, da čaj postane postani čaj?!

Skratka, ni mogla biti že dolgo odsotna, tale posadka.

Bil sem torej z njo, sam. Kaj naj storim, če pa jadrat ne znam?

Kako naj jo vodim? Halo, po vodi!!? A spoznal brž, kje je srž:

da je narejena za enega samega, točno. Za preprosto upravljanje, in to ročno.

Če naj o pomenu sklepam po njenem imenu. Je prav manuelno ali manualno?

Kakorkoli, zavpil sem: fenomenalno!

Kmalu sem obvladal tistih par trikov: da bi jo položil z odliko.

Ups, položil izpit. – Kaj več se mi pa navtike ni bilo treba učit'.

Itak sva plula, kamor je ona hotela. Divje svobodna je Manuela poletela.

Roza galebinja v beli opravi, genska križanka, kot je sploh ni v naravi.

Moja križarka, jahtica, drveči gliser! Moj biser!

Bila je kot nevesta, če odštejem fotrove gate, ki so vihrale z vrvi kot piratska zastava:

črne, na njih pa srebrna mrtvaška glava.

Letos so in. Kmet, ta habsburški gizdalin!

Jaz pa sem objemal krmilo, pil Manuline slane, pršeče poljube in rjovel kot Rex.

Gospod inšpektor, bilo je boljše kot najboljši seks.

Vrhunec ekstaze. In odtehta vsako kazen!

No, to je vse. Takorekoč. Ostalo ste videli sami.

Ko se je svet potunkal v noč, sem prijezdil na svoji dami.

Manuela je mirno in fino zavila v marino
in se brez zmede parkirala med zavistne sosede, gibko kot morski ...no, psica.
Tam pa ste me potem vi s kapsi – cela ekipa –
zajeli kot kriminalnega tipa.
Zdaj v lisicah. Čista krivica!
Kaaaj? Da sem vrv odrezal od sidra,
medtem ko se je spodaj kot vidra
potapljala nedolžna družina? To je pa le prehuda izmišljotina!
Jaz – tat in pirat?
Ste videli vzorec Avstrijčevih gat?
Recimo raje: ubogal usodo, njo vzel na posodo, še to le začasno.
Vrnil brez praske, vso prekrasno. Jo rešil zanesljivega brodoloma.
Da so se potem oni komaj rešili, imeli tri ure vodne torture ?
Kaj ga pa serje Dunaj tu zunaj, predaleč od doma?! Zdaj pa tolk rompompoma!
Glavno, da so živi! Da ni bil potop njihov pokop!
Kar je – po tem izzivanju vode, in mode – res čudež. Vam izdam, kdo je Judež?
Stopiva tu dol na pomol! Oglejte si špago in dajte na vago!
Rez bi bil gladek, če bi jo kdo prerezal z rezilom.
A je vrv razcefrana. Kaj pravite na to dokazilo?
To že ni rez! Odtrgana ročno! MANUELNO, ni res?
Jaz nisem tako močan. A kdo da jo je? Vam ni dovolj vabe vreči?
Ali vam moram ribo še postreči?

Naj bo: bila je Manuela. Moja sinjorina barkolina.

In če ne pokličete psihiatra,

da bi me matral,

in to brez upa,

vam še nekaj zaupam:

Veste, kaj je storila, ko je pred nama zrasla marina?

Namesto filma o morskih mrcinah, ki mornarje morijo,

mi je zapela to melodijo:

MANUELA (poje):

»To je bil tvoj dan ljubezni, najlepši dan ... ki ne mine nikdar ...«

MORNAR:

Kot bi – davno prej – rekel Galilei: najbrž se še vedno vrti! Morda pa je to dokaz.

Gospod inšpektor, vaš blede obraz!

8. slika: Ljubosumje

NAJSTNICA:

Dogovor je bil
se družiti' s sosesko.
Poskusno.

No, saj je šlo,
a potlej šla sva na fešto.
Pustno.

Ti plesal si
z maskami, največ s princesko.
Nagnusno!

Čula sem te,
kako si smejal se objestno.
Neokusno!

Videla sem,
kako si na ramo ji dal roko desno.
Nedopustno!

Povrhu
poljub si oddal ji na lice prelestno.
In to ustno!

Trga se film,
krvni pritisk se odziva mi stresno.
Kurc-šlusno!

V mislih
s klofuto te kresnem na faco nezvesto.
Robustno!

Bum! In končam
svojo prvo ljubezensko zvezo zaresno.
Ekspres-avtobusno!

9. slika: Rep za kREPnit

MATURANT:

Temu se reče šolski projekt!

Če mene se vpraša – debilni defekt!

“Evropa – moje sanje”.

Besede, besede ... ponavljam poln zmede,

napaden z zasede kot od polžev solata sred grede.

To mi niti slučajno ne sede!

Porinjen v bljek situacijo,

šnofam kulsko kombinacijo

za to šolsko kao dizertacijo,

pa že raj dezertiram, kot v šoli od dolgcajta shiram,

dezertacijo, ki je baje important za nacijo,

mogoče za penzjonersko generacijo,

ki je dala skoz že vseh sort zakrepancijo.

In da je strašen izziv – samo da sem jaz od tega komaj še živ.

Prazen. Izid bo porazen.

Sem v depri in strt.

V buči bučeča je klima,

meni vsaka tretja kripla se rima
na rt. Hrt. Krt. Prt. Škrt. Sprt.
In na smrt!
Vsega pa kriv je naš učni načrt!
In jasno, prfoks
(debil debeli, veseli),
ta me ruknu je v zos,
kar tak, za svoj štos,
za mejbi sado-mazo odnos!
Sadist, fašist! Nacijonalist!
Evro-patriot – idiot!
Ne jaz. To spada še k njemu,
zdaj menjal bom temo.
Na cifre in točke, na vse se pofočkam.
Vsega je zato tolk, da bi se folk
s šolo matrov
(za profit psihiatrov)
in švical!
Nič ne bo iz tega – jaz raje bom šprical.
Jaz nočem te vloge, da b pocal naloge!
“Evropa – moje sanje”. Sranje!
Kaj bo mi matura,

tud brez nje se fura,
tud brez nje se žura.
Se žura še boljš! Jaz se kot polž
že ne bom slinil, da gor bi se zrinil!
Račun brez krčmarja,
vrtni polž brez vrtnarja,
cel sistem brez denarja,
ki z lufta, s smrdljivega zraka,
kar brez tekočega traka
učene debile ustvarja!
Ne, ne bom butnil se h knjigam,
ker me niti približno ne briga,
mene sam muska al pa glaž in par flaš
vsak dan s postle dviga.
Je vsega tu mač, ne prebavljam, le – rigam!
Me bôli sistem, jaz nehal bom s tem!
Naj nekam vtakne si svet
cel moj sajens-fikšn projekt, komplet!
Ni fikšn, je – fakšn!
Kaj morem, sem takšen!
Preklet!
In pahnjen v bolno stanje.

Koma – brez dvoma.

Evropa – moje sanje.

Z umom kot britev sem najdu rešitev:

odlutil bom k stricu – je dok po poklicu

sred MB špitala – to res je, ni šala –,

špital je pa štala!

Stric mi bo spocal tak gnusen izvid,

da bo prfoksa kar vrglo na rit,

ko bo eksal senzacionalno novico,

da imam vodeníco, zlateníco, trdo stolíco,

pljučníco, ne, pljúčnico! –

In počeno kljúčnico,

lahko pa še tudi steníco.

In vinsko mušíco.

In sramno ušíco.

Ne ene, celo kopíco!

Ko bo to eksal, ne bo mu do seksa.

O, ti profi-dohatarsko opravičilo,

sejv mi pred nalógo gnilo

“Evropa – moje sanje”!

In če ne s stricem, šlo bo s teto:

frcl! – me šutne gor na fakulteto!

Starka

je pri ministru za šport sekretárka.

Štekaš, folk prelubi, ne, kaj so to zveze?!!

Da le s paverful vezami nekam se zleze!

In če mi še to ne rata,

pa sta tu še mama, ata:

saj ni frka, saj ni drama

futrat me do Abrahama!

Kaj me vse briga!

Naj kdo drug v glavi miga,

pa namala si bjutiful svet –

evropski al' pa tropski –

kot odštekan poet,

totalka zadet.

Nisem kot un,

jaz grem raje vun!

Ven vene z vinom si gret!

Zabavljat čez šolski sistem! –

In bruhat potem!

Na sekrétarkin skret!

10. slika: Telefonska ljubezenska

DEMETRA:

Kar sedem pred com,
ti moja svetinja,
in mal' s tabo bom,
v vseh tvojih stopinjah.

Razbita intriga?

Ti si prva liga!

Tvoj stol trden spet
enkrat za vselej, na primer sto let?

Finančno stanje zdravo, okej?

Bravo, do ušes se nasmej!

Uštimana v nulo

te čakam, moj mulo,

na zofi ležeča

in vsa koprneča!

'Mam najseksi štumfe

za tvoje triumfe.

A glavni je trik:

pripravljam piknik.

Pust' druge oštirje,

ne boš brez večerje,
'mam film napet, vino,
da v dvoje bo fino,
v kamin dam polena
za jabka pečena,
ob Beltinški bandi
ne bo kiksnil randi.
Za zvezdni večer
prinesi še pir!
Na seb' nos'm cunje
v dezeniu petunje,
bo vroče še bolj,
ko dal jih boš dol
kot takrat na Kubi,
Trinidadu et cet'ra!
Se vid'va, moj ljubi!

Za vedno tvoja Demetra

(DEMETRA odkoraka v naslednjo sliko in se pretvori v VALENTINO.)

11.slika: Nomen je ogromen omen

URADNICA (*ravnodušno sedi za okencem*): Trenutno sem brez ustreznih obrazcev.

VALENTINA (*stoji v vrsti kot prva od dveh čakajočih*): Brezobrazčna?

SILVESTER (*mrmraje si zase*): Brezobrazna!

VALENTINA (*se obrne*): Bi rekli južni sosedje.

SILVESTER: Bi rekel jaz.

VALENTINA: Bi?

SILVESTER: No, sem rekel. In za tem stojim. Tako kot zdajle stojim za vami.

VALENTINA (*prebere uradničino ime na ploščici*): Skovir. (*se obrne k za sabo stoječemu Silvestru, resignirano*) Od človeka, ki ima oviro že vgrajeno v priimek, ne moreš pričakovati drugega.

SILVESTER: Od človeka, ki ima kovino že vgrajeno v priimek, pravzaprav moraš pričakovati hladnost in ostrino. (*uradnici*) Kdaj pa bodo?

URADNICA (*se globoko zamisli*): Težko bi rekla.

SILVESTER (*mrmraje si zase*): Ne samo brez obraza, tudi brez glave.

URADNICA: Čez ... eno ... ali pa čez tri kave. Ure! Hočem reči, ure. Mirno si privoščita vsaj eno! Kavov.

VALENTINA: Kje?

URADNICA: Tamle. Mi smo urad z nalepko »strankam prijazen«.

SILVESTER: Prej »strankoprazen«. Kolikor vidim, sva midva z gospodično tu edini stranki.

URADNICA: Tudi sama vidim: en, dva obraza. Ampak kaj morem, če pa ni obrazcev.

VALENTINA: Niti dveh?

URADNICA: Niti enega. Treba bo počakati.

VALENTINA: Prav, če že itak toliko časa čakam ...

SILVESTER: Prav, če že itak toliko časa čakam ...

(se spogledata)

SILVESTER: Greva skupaj ... čakat?

(se odpravita h kavomatu, natočita skodelici in sedeta na klop)

VALENTINA: Valentina.

SILVESTER: Silvester.

(molčita, mešata po kavi)

VALENTINA: Zakaj?

SILVESTER: Mar ni očitno?

VALENTINA: Eh, sploh ne. Meni se je silvestrovo vedno zdelo super. Baloni, šampanjec, žurka, ples do jutra – nato pa nov začetek.

SILVESTER: Ja, nov začetek ... Za to ravno gre. Saj zato sva pa oba tu, ne?

VALENTINA: Ne, resno – kaj je narobe z imenom Silvester?

SILVESTER: Že začetek, tisti SIL. Le katera pametna punca bi tvegala s tipom, ki ima že v imenu zapisano nasilje? Nobena!

VALENTINA: Aha, štekam. Kot pri meni. Le kateri tip bi se odločil za kaj resnega s punco, ki je LENA!?

SILVESTER: Ne rečem, ampak VAL pa je vendarle nekaj lepega. Poda se vam k lasem, tako ... valovitim. Poleg tega spominja na valove: morski, radijski, valovi želja, strasti ... takšne reči.

VALENTINA: No, tudi slive so zelo okusne. Žametno modre, sočne in dišeče – zelo vabljivo, celo seksi sadje pravzaprav ...

SILVESTER: Hvala, zame pa tudi valeta pomeni lepo doživetje. Prva dvodelna moška obleka, prvi ples, žurka do jutra, prvi poljub ...

VALENTINA: Valeta, že, že! Ampak valenta! Veste, kolikokrat sem postala »valenta – polenta«?! Žal pa tudi sam val spominja na valj in valjar, saj poznate, tista zoprna lesena reč, s katero žena navali na nezvestega tipa. Vaš Silvester ima v sebi vsaj VEST.

SILVESTER: Že, že, vendar ta vest v imenu žal ne spominja ljudi na vestnost ali zvestobo, ampak na investicije. Te pa so ponavadi zgrešene in prinašajo milijonsko izgubo. Groza!

VALENTINA: Investicije so lahko tudi posrečene ...

SILVESTER: Nikoli! Medtem ko vaš TIN, če ga obrneš, pomeni NIT, vsaj nekaj stalnega, čudovito povezovalnega, rdeča nit, na primer ... ali pa zlata, kakršni so prameni v vaših laseh ...

VALENTINA: Če tako pesniško gledate svet ... Ampak sama pa vem, da pomeni TIN v angleščini konzervo. Pa gre takoj vsa romantika po gobe! Le kdo bi se hotel sestati z leno konzervo? Ga ni!

SILVESTER: Ja, enako kot pri Silvestru: TER pomeni katran, tisto črno, lepljivo in smrdečo svinjarijo, ki ne samo, da ni romantična, ampak je povrhu še neekološka. Brezupno!

(Oba utihneta in se potlačena zastrmita vsak v svojo skodelico črne kave.)

VALENTINA: Vse je tako črno.

SILVESTER: Ne.

VALENTINA: Da ni?

SILVESTER: Ne. Še bolj črno. *(njegov pogled zdrsne na vrečko z belim sladkorjem)*
Jaz bi bil z veseljem Valentin. Dan, ki prebuja slutnjo pomladi, dan zaljubljenecv,
dan, ki je mednarodno požegnan in priznan. Lep, srečen dan, tu ni nobenih
dvomov ...

VALENTINA *(dvigne pogled s sladkorne vrečke na sogovornika sladkih besed)*: To,
kar pravite o prazniku – mar ni enako s silvestrovim? Pravzaprav še bolj
mednarodno in multikulturno!

SILVESTER *(z mislimi že drugje)*: Lahko bi se okrajšal v navadnega Tineta ali v
zvezdniškega Vala. Kot Val Kilmer!

VALENTINA *(z mislimi že drugje)*: Če bi bila jaz Silvestra, bi se lahko navsezadnje
okrajšala tudi v Silvijo, o njej pa skladajo pesmi ... *(zapoje nekaj taktov*
Magnificove Silvije, pred leti popularne popevke)

SILVESTER: Vaš glas je kot kava.

VALENTINA: Tako temen?

SILVESTER: Tako vroč.

VALENTINA: Vi ste pa kot ... sladkor.

SILVESTER: Tako bled?

VALENTINA: Tako sladek.

(molčita, oba globoko zamišljena)

SILVESTER: Zamenjajva!

VALENTINA: Zamenjajva!

(udarita si v roke)

(Časovni preskok.)

URADNICA *(pride v ospredje, poka od lastne pomembnosti):*

Dotik je sprožil nevidno kemično reakcijo. Kar ni čudno, če pomislimo, da je imel vsak od njiju v imenu tudi nekaj kemije: VALenca, ESTer. A to se je dogajalo nekje globoko, v kosteh, žilah in žlezah, pač takšnih mESTih, in jima tisti momeENT še ni prodrlo do zaVESTi. Vrnila sta se k okencu in pri meni, uradnici gospodični Skovir, uradno skovala, kar je zahteval obrazec. In se podpisala na papir. Mimogrede: SKOVIR pomeni KOVatl SRečo.

Silvestra in Valentin sta si kmalu, silno zaljubljena, izmenjala še pRSTana in se podala tkat skupno življenjsko NIT. Čez eno leto sta dobila nadvse živahna dvojčka, VALSILA in SILVALO. Kar je njuno srečo samo še stopnjevalo!

No, zdaj pa naj si kdo samo drzne reči, da mi nismo »ljudem prijazen« urad! Kako tudi ne, če pa naše delovanje sponzorira podjetje Kavomat.

(Nema igra: SILVESTER in VALENTINA postaneta FANT in ŽENSKA, na oder prideta oblečena kot klošarja, postavita se v vrsto pred okence javne kuhinje za tople malice; URADNICA se pretvori v BERAČA iz naslednje slike.)

12. slika: V vrsti

BERAČ (*ki se je pretvoril iz URADNICE v prejšnje slike*):

Stoprvi je imel čez redke, zlepljene lase potisnjeno toplo, črno madžarsko kapo.

Stoti je imel megleno motne oči in postano alkoholično sapo... ..

Deseti je imel še dokaj dober, čeprav že star in ponošen plašč iz lodna.

Deveti je imel preveliko moljasto suknjo – ni mogla skriti, da človek je s podna.

Osmi je imel gosto, neukročeno, kakih osem let staro brado.

Sedmi je trzal z očesom – imel je, še od nekoč prej, nervozno meščansko razvado.

Šesti je imel nos mogočen, kljukast, kot ga imajo ujede.

Peti je bil sam velik in močen, povsod je za glavo in pol izstopal iz črede.

Četrty je imel čez lice poševno, slabo zaceljeno brazgotino. Sled noža?

Tretji je na svojem nebu zaman iskal snoči popito vino. Rdeča, razpokana koža.

Drugi je imel dolge rjave, že dolgi dve leti neostrižene kodre.

Prvi je imel visoko, nagubano čelo, za njim pa nevarne besede, še več – misli modre.

ZBOR (BERAČU se pridružita še FANT in ŽENSKA):

Vsi mi v vrsti,

vsi mi v vrsti,

vsi strmimo gor. Na oltar.

V podobo žive svetnice.

V podobo tople lepotice.

Ki ji je mar.

Ki ima za vsakogar.

V vsaki roki dar.

BERAČ:

S prvo mi jesti da.

Z drugo mi piti da.

S tretjo me v kamrico svojo pelja.

ZBOR:

Daj

nam danes naš vsakdanji kruh in čaj!

Daj!

Daj!

Daj!

BERAČ:

Saj ta sanja

je vredna večurnega stanja.

V vrsti.

Krčev v mečih. Ozeblin.

Cedenja slin.

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

Ščemenja v grčavih prstih.

Čakanja.

Je vredna ... Predanega oboževanja.

ZBOR:

In lačni bodo siti.

In žejni bodo napojeni.

In žalostni, obupani, odvečni,

ponižani, nesrečni

bomo odrešeni.

Daj

nam danes naš vsakdanji kruh in čaj!

Daj!

Daj!

Daj!

BERAČ:

Boginja za steklom se nebeško smehlja.

Z nasmehom razdaja nam koščke srca.

13. slika: Banalnost (za celo Prekmurje, ne le za Banovce)

(Med rapom BREZPOSELNEGA se odvija nema igra ATA in MAME. Kasneje oba postaneta ZBOR.)

BREZPOSELNI:

To je banalnost –

banalnost – analnost banane? –

Prekmúrci gredó med tlačane.

To je vsakdanjost,

ne bajka

v kulturi:

moj ata

v Pomurki odpiral je vrata,

in majka

(enako vse tete)

je šivala v Muri

manšete

pri srajcah.

Uni,

tajkuni,

imeli so jajca,

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

da so obádvá, majko in ata,
bivša ponosna sam'upravljavca,
šútnil' pred vrata.

Za v grob, za na pokopališče?
Zdaj sta oba na en'mu zavodu –
ata preklinja usodo,
šank išče,
majka pa štrik al' pa vodo
(pa ne za pomivat' posodo).
Iz Mure, prot' Muri ...

ZBOR:

Iz Mure, prot' Muri ...
Iz Mure, prot' Muri ...

BREZPOSELNI:

Zdaj sta oba na en'mu zavodu –
za za-po-po-oslovanje,
strte, izgubljene sanje,
za nirvano čist' brez stresa,
za banano brez drevesa,
za vegetiranje (hiranje ob vegeti brez mésa),

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

za medvedje zimsko spanje,
(a prej kot mrcina za šus, za odpis),
za črno črno kroniko not v časopis',
vsi sami kroniki, črna svojat,
proletariat!

Medtem pri koritih so riti.

Medtem ko smrčí sindikat!

Z Muro, pri Muri ...

ZBOR:

Z Muro, pri Muri ...

Z Mure, pri Muri ...

BREZPOSELNI:

Raje, Prekmúrec,

zakuri, razturi,

šutni ušive tajkune pred duri!

A je to kakšna država,

če ujčka

tajkunčka,

pa delovni folk zajebava,

da spufan, brez gnara crkava!?

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

To je banalnost –
banalnost je banka od Ane? –
Prekmúrci smo šli med tlačane.
Puf domá smo vzel' za nove okne –
skoz stare durhmarš te prepiha –,
pa za mene in za ata zokne,
pa tri dneve
v termastih Moravcih še oddiha.
»Luksuz,«
rekli so na téve ...

TV NAPOVEDOVALKA:

»Luksuz grejo se te reve;
ta folk je razvajen,
ta folk razmetava,
ljudstvo je krivo, da v k-... gre država!
Kdor je za ž'vet si najemal kredit,
kar prav, da je lačen,
kar prav, da ni sit!
Ne za od revčkov banalne račune,
pufi so ja za bogate tajkune!«

BREZPOSELNI:

Zakuri, razturi

v Pomurki in Muri!

Na juriš, Prekmúr'c,

dvigni svoj ...

ZBOR (improvizira)

BREZPOSELNI:

... nos in ponos!

V pravičen odmev

zberi ves gnev,

po pljučih potrkaj,

odhrkaj

se, pljuni

direkt po tajkunih,

ki kuhajo zos!

Teptát' se ne pústi,

čeprav si na cest',

fejst stisni to pest,

gospoda naklest'

po gobčni čeljusti!

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

Po vili in jahti,
sk'rumpirani žlahti,
le z njo je fin, nežen
(sicer pa jeklén:
»Vsak delav'c je len!«);
naj sam bo deležen
banalne kulture
s Pomurke in 'z Mure!

ZBOR (*mrmrajoč*):
S Pomurke in 'z Mure,
s Pomurke in 'z Mure ...!

BREZPOSELNI:
Zatresi mu salo
nad gnilo moralo,
da skusi vsaj malo
vsakdanjo normalo – to našo banalo!
Saj vé vsak Prekmur'c:
banalnost je k-...

ZBOR (improvizira)

© Jana Kolarič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

BREZPOSELNI:

»Živet' je banalno,«

nam vpijejo stalno.

Že šla je banalnost čez rob,

ostaja le dvoje: al' boj ali – grob!

Zakuri, razturi

v Pomurki in Muri!

Na juriš, Prekmúr'c,

dvigni svoj ...

ZBOR (improvizira)

BREZPOSELNI:

... nož!

Naj baba si, mož,

mesó-, zrnojedec –

vsak bodi dedec!

Na juriš,

na juriš

'z vseh lukenj in hiš!

ZBOR:

Na juriš,

'z vseh lukenj in hiš!

BREZPOSELNI:

Na juriš,

zdaj cajt ni, da spiš!

ZBOR:

Na juriš,

zdaj cajt ni, da spiš!

BREZPOSELNI:

Preženi tajkune!

Naj Prékmurje

vstane,

zavrè gor do lune,

še dljè – do Ljubljane!

ZBOR:

Do Ljubljane!

BREZPOSELNI:

Na juriš,
naj stane,
kar stane! –

ZBOR:

Naj stane,
kar stane! –

Na juriš!
Prekmúrci gremó v partizane!

KONEC